

opusdei.org

Dopis preláta (prosinec 2016)

„Existuje nebezpečí -varuje Mons. Echevarría-, že shon v našem okolí nás, skoro nepozorovaně, dožene k nerozvážnosti, takže ztratíme ze zřetele, že Pán se nachází velmi blízko.“ Dopis preláta k adventní době.

19.12.2016

Nejdražší, ať mi Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Po uzavření Roku milosrdenství, se světovým významem, zahajujeme advent a nový liturgický rok. Církev nás povzbuzuje, abychom na cestě k Pánu přidali do kroku. To je stále aktuální doporučení, které ale během přípravy na Vánoce získává, je-li to možné, ještě větší naléhavost.

Všichni máme do duše vrytá slova, která v nejbližších týdnech prostoupí vše: *veni, Domine, et noli tardare*¹; přijď, Pane, a neprodlévej. Jsme zváni k tomu, dívat se na Krista se vzpomínkou na jeho pozemské narození v Betlémě a s očekáváním – taktéž s radostí a pokojem – jeho slavného příchodu na konci časů. Pokud by toto scházelo, možná by věci, které nás ze dne na den zaměstnávají, a monotónní opakování téměř stále stejných dnů proměnily naše každodenní putování v šedivou, bezvýznamnou existenci a umenšily očekávání našeho setkání se Spasitelem.

Proto tedy ono úžasné zvolání
Církvě: Přijď, Pane Ježíši! Jak
vysvětloval sv. Bernard, mezi prvním
a posledním příchodem probíhá
adventus medius, Kristův prostřední
příchod, který zabírá celou dobu naší
existence. «Tento prostřední příchod
je jako stezka, po níž se přechází od
prvního k poslednímu: při tom
prvním byl Kristus naším
vykoupením; při tom posledním se
ukáže jako náš život; při tomto
současném je naším odpočinkem a
naší útěchou»².

Tyto týdny, v nichž se připravujeme
na nadcházející oslavy Ježíšova
narození v Betlémě, nám pomáhají
vnímat, jak se k nám Bůh v každém
okamžiku přibližuje, očekává nás ve
svátostech – obzvláště ve svátosti
pokání a v eucharistii –, a také v
modlitbě či ve skutcích
milosrdenství. «Probud' se. Pamatuj,
že Bůh přichází. Ne včera, ne zítra,
ale dnes, teď. Jediný pravý Bůh, „Bůh

Abrahamův, Izákův a Jákobův“, není Bohem, který přebývá v nebi, bez zájmu o nás a o naše dějiny, ale je to Bůh-který-přichází»³.

Každý den tohoto očekávání nás silně přivádí do blízkosti Panny Marie a Josefa, také společně se Simeonem, Annou a všemi spravedlivými Starého zákona, kteří čekali příchod Mesiáše. Vstupme do tužeb Pána – neboť *je jeho potěšením přebývat s lidskými syny*⁴ –, které se projevují v dějinách spásy. Jak se snažíme na ně odpovídat? Obracejme své oči stabilněji k svaté Panně a svatému Patriarchovi: rozjímejme nad tím, jak vyhlíželi, každý den usilovněji, narození Božího Syna. Je logické domnívat se, že během měsíců, které předcházely této nebeské události, se jejich rozhovory točily kolem Ježíše. Nabývají na velké aktuálnosti slova našeho Otce: ***doprovázej s radostí Josefa a Pannu Marii... a vyslechněš tradice Davidova rodu:***

Uslyšíš mluvit o Alžbětě a Zachariášovi, rozněžní tě pohled na přečistou lásku svatého Josefa a tvoje srdce se roztluče silněji při každé zmínce Dítěte, které se narodí v Betlémě...⁵ Doporučuji vám, abychom nyní vkládali ještě víc lásky do modlitby Anděl Páně.

V této naší době, která je složitá a zároveň vzrušující, existuje nebezpečí, že shon v našem okolí nás, skoro nepozorovaně, dožene k nerozvážnosti, takže ztratíme ze zřetele, že Pán se nachází velmi blízko. Ježíš se nám dává úplně a není nic normálnějšího, než aby od nás žádal hodně. Nechápat tuto skutečnost znamená nechápat nebo nevstoupit do lásky Boží.

Ale nepředstavujme si nenormální nebo výjimečné situace. Pán očekává, že se budeme zdokonalovat v uskutečňování běžných povinností křesťana. Proto vám navrhuji, aby

tyto týdny – které se v tolika zemích vyznačují *crescendem* vnějších příprav na Vánoce – představovaly na vaší cestě *crescendo* usebrání ve vztahu s Bohem a ve velkodušné a radostné službě druhým. Uprostřed spěchů, nákupů – nebo ekonomických omezení vázaných možná na určité selhání sociálních jistot –, uprostřed válek nebo přírodních katastrof máme vědět, že Bůh na nás hledí. Tak najdeme pokoj srdce. Obracejme svůj zrak ke Kristu, který přichází, jak komentoval papež před několika týdny známou větu sv. Augustina: **„Bojím se, že Pán projde“ a já ho nepoznám; že Pán projde před mými zraky v jedné z těch nepatrných, potřebných osob, a já si neuvědomím, že je to Ježíš⁶.**

Zvláště se snažme lépe dbát na detaily zbožnosti, které činí náš kontakt s Bohem intimnějším a vřelejším a připravují Dítěti Ježíši přívětivé přístřeší: například

pokřičovat se pomalu, s vědomím, že jsme byli přijati Boží Trojicí a spaseni Křížem; usebrat se, přirozeně, ale zbožně, ve chvíli, kdy žehnáme pokrm nebo za něj pak Bohu děkujeme; tím, jak poklekáme před **ustavičným Betlémem svatostánku**⁷, projevit pevnost své víry, konkrétní a aktuální; almužnu doprovodit úsměvem; s něžností zdravit naši Matku na jejích obrazech, připravující se v těchto prvních prosincových dnech na slavnost jejího Neposkvrněného Početí... V suchopárnosti určitých dní nám svatá Panna pomůže najít květy plné nádherné vůně, onoho *bonus odor Christi*⁸, jako se o tom vypráví ve zjeveních Panny Marie Guadalupské svatému Janu Didakovi, jež si připomínáme 12. prosince.

Od 17. prosince se očekávání Ježíše stane svatě netrpělivým: *přijde ten, který má přijít, a neomešká se; a už nebude třeba se bát, neboť on je náš*

***Spasitel*⁹. Když slyšíme hovořit o narození Krista, zachovejme ticho a dovolme, aby k nám toto Dítě mluvilo; vryjme si do srdce jeho slova, a přitom nespouštějme zrak z jeho tváře. Když si ho vezmeme do náručí a necháme ho, aby nás objal, daruje nám do srdce pokoj, jenž nezná západu. Toto dítě nás učí tomu, co je v našem životě opravdu důležité. Rodí se v chudobě světa, protože v ubytovně pro Něj a jeho rodinu nebylo místo. Nachází přístřešek a útočiště ve stáji a je položen do jeslí pro zvířata. A přesto z této nicotnosti tryská světlo slávy Boží¹⁰.**

Když náš kontakt s Bohem získá tento pokojný a radostný nádech, tolik vlastní jesličkám Betléma, šíří se potom i okolo nás, jako uzrálé ovoce, rodinná atmosféra, silnější a překypující radostí, která k těmto svátkům tolik patří. Proto nás Církev pobízí, abychom lépe disponovali

svoje srdce během adventu, a povzbuzuje nás zapomenout na bezcenná lákadla, na hluk, který nás uvádí do zmatku, na povrchnost věcí, které se na nás bezprostředně hrnou... Možná se zabýváme mnoha záležitostmi a chybí nám spočinutí v kontaktu s Bohem. Pokud si dokážeme udržet tento klid ve vztahu s Pánem, poskytneme ho také ostatním: užší spolužití během Vánoc nás vzdálí od diskutování, rozladěností, netrpělivostí nebo lehkovážností, a bude nám potěšením společně odpočívat, modlit se, podporovat příjemné chvíle v rodině, mírnit předsudky a zášť, které možná ulpěly v duši.

Ať vás neznepokojuje, jestliže navzdory naší dobré vůli nás při úkonech zbožnosti občas přepadne nepozornost. Bojujme ale, abychom získali nezbytnou nadpřirozenou i lidskou pevnost k tomu, abychom ji odehnali. Vytrvale obnovujme své

úsilí utvářet v sobě jakýsi živý *betlém* k přijetí Ježíše pomocí modlitby před jesličkami, ačkoli se nám občas může zdát, že jsme hlavou v oblacích.

Myslete tehdy na to, že sv. Josemaría se nenechal odradit, když se tak v některých chvilkách přistihl. V roce 1931 poznamenal: ***vím o jednom oslíkovi v tak špatném rozpoložení, že kdyby byl v Betlémě vedle vola, namísto aby pokorně adoroval svého Stvořitele, sežral by slámu z jesliček***¹¹. Mám tedy velkou radost, že v mnoha zemích se šíří křesťanský zvyk umísťovat jesličky v domácnostech.

Nepřestávejte v těchto dnech pamatovat na lidi osamocené nebo potřebné, kterým můžeme tím nebo oním způsobem pomoci, vědomi si toho, že první, kdo jsou tím obohacení, jsme my sami. Snažte se tuto tak křesťanskou snahu šířit mezi příbuznými, přáteli, sousedy, kolegy: jak křesťanský je, vedle jiných, ten

detail, že někteří věřící Díla občas po večerech chodí nabídnout něco k jídlu či k pití lidem bez domova nebo i těm, kdo střeží klidný odpočinek svých spoluobčanů.

Dříve než zakončím tyto řádky, chci vyjádřit vděčnost Svatému Otci za jeho náklonnost, kterou mi projevil při audienci 7. listopadu, a požehnání, které udělil věřícím a apoštolátům Prelatury. Pokračujte v modlitbě za něho a za jeho úmysly s pevnou nadějí, že Ježíš Kristus o těchto Vánocích hojně vylije své dary na Církev, Svatého Otce a na celý svět.

A obracejme se velmi synovsky na Pannu Marii během novény k jejímu Neposkvrněnému Početí. Pociťujme svatou hrdost, že jsme děti tak dobré Matky, která svým jednáním – jak říkal sv. Josemaría – nás staví tváří v tvář Ježíši. Tento kontakt nás také povzbudí, abychom s radostí

zintenzivnili naši blízkost nemocným lidem. Nepřestávejte rozjímat nad láskou a otcovskou blízkostí, s kterou nás Zakladatel provázel už při prvních Vánocích historie Díla: samotný s Bohem, s Pannou Marií a Josefem; a s každou a každým ze svých dcer a synů, kteří jsme měli teprve přijít do Opus Dei.

Se vší láskou vám žehná a prosí vás o více modliteb, více věrnosti

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. prosince 2016.

1 Liturgie hodin, První nešpory z 1. neděle adventní, přímluvy.

2 Sv. Bernard, *Promluva č. 5 o adventu*, 1 (Liturgie hodin, středa 1. adventního týdne, druhé čtení).

3 Benedikt XVI., Homilie, 2-XII-2006.

4 Srv. *Přís* 8,31 (Vg).

5 Sv. Josemaría, *Svatý Růženec*, druhé radostné tajemství.

6 Papež František, Promluva při generální audienci, 12-X-2016 (srv. Sv. Augustin, *Kázání* 88, 14, 13).

7 Sv. Josemaría, „Poznámky“ XII-1938 (AGP, sec. A, leg. 3, carp. 3), citováno v „Camino. Edición crítico-histórica“ (ed. Pedro Rodríguez), Rialp, 3. vydání, Madrid 2004, str. 1051.

8 *2 Kor* 2, 15.

9 Římský misál, 19. prosince, Vstupní antifona (srv. *Žd* 10, 37).

10 Papež František, Homílie, 24-XII-2015.

11 Sv. Josemaría, *Soukromé poznámky*, č. 181 (25-III-1931). Citováno v J. L. Soria, „Maestro de buen humor“, Rialp, 3. vydání, Madrid 1994, str. 91.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-prosinec-2016/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-prosinec-2016/) (27.03.2025)